

Albert Caraco

Post-Mortem

Türkçesi: Işık Ergüden

Deneme

Muhterem Valide öldü, bir süredir onu unutmuştum, belleğimde yeniden canlanmasını onun sonuna borçluyum, tekrar unutulup gitmeden önce birkaç saatliğine dahi olsa onu düşünelim. Onu seviyor muyum diye kendime sorduğumda Hayır cevabını vermek zorundayım, beni iğdiş etmekle suçluyorum onu, pek de önemli bir şey değil bu, ama yine de... bana kendi mizacını miras bırakması daha ciddi, çünkü alkalozu ve alerjileri vardı, ben ondan daha fazla mustaribim bütün bunlardan, üstelik benim rahatsızlıklarım saymakla bitmez, üstelik... üstelik beni dünyaya o getirdi ve ben bu dünyadan nefret etmeyi kendime iş edindim.

Kendi yaşamımla pek ilgilendiğim yok, bu da beni duyarsızlaştırıyor, hoşnutluğumu, sevgimi söküp atalı yıllar oldu, dalgaların dövdüğü kayalar gibiyim, deniz gri, gök siyah, bulutlar geçiyor ve geride eserler kalıyor. Köklerimi acının olduğu kadar zevkin de reddi içine salıyorum, sevgim ermişçe bir ilgisizliğe varıyor, artık bu ilgisizlikle kaynaşmışım, bütün yaşamım bir ölüm okulu, aslında pek bir meziyetim yok ve çocukluğumdan beri kendimi asla rahat hissetmedim, kalıcı rahatsızlıkların eline düşmüşüm ve ancak deva bulduğuma varlığımı sürdürüyorum.

Bahtsız biri miyim ki ben? Bir Yahudi olarak görünüşte böyle olmam gerek, Yahudilerin çoğu bahtsızdır, ama aynı zamanda çılgınca bir iyimserlik sergilerler, onlardaki yaşam sevgisi idam edilen erkeklerin ereksiyon olmasını çağrıştırıyor, bu iyimserliğin de aynı kökenden kaynaklandığına rahatlıkla inanabilirim. Trajediye reddetmek kölelere özgüdür, Yahudiler yüzyıl boyunca köle kaldılar, bu kurnaz zihniyetleri onları son derece iğrenç kılarak hayatta kalmalarını sağladı, emaneti korumak için alçaklığa rıza gösterdiler, emaneti korudular da, alçaklığa ve bunu onlara dayatanlara rağmen.

Benim bu dünyaya duyduğum nefret, içimdeki hislerin en saygınıdır, hasta ve Yahudi biri olarak dünyadan nefret ediyorum, işte en niteliklisinden iki sıfat, ölümü seviyorum, iyi de yapıyorum, hastaların çoğu ölümü yeterince sevmiyor, yaşam tutkuları onları aşağılık kılıyor, Yahudiler de ölümü hiç sevmiyorlar, hayata bağlılıkları esinledikleri tik-sintinin nedenidir. Bu iki insan soyunda eksik olan şey, geri çekilme, ihtiyat ve hayadır, ne hastaların ne de Yahudilerin kendilerine ait bir üslubu var, onlar sözcüğün en berbat anlamında yoksuldurlar, sefaletlerinin ihtiyacı doğrultusunda silahlanırlar.